

Júlia

Világszerte Nr. 1

Lynn Raye Harris
Illat, ami csábít

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynn Raye Harris, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 614. eredeti címe: *The Change in Di Navarra's Plan* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 614. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-405-2

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Hé, maga ott! Álljon fel!

Holly Craig zavartan pillantott fel az előtte álló magas, észvesztően vonzó alakra. A sötét hajú, szúrós szemű alfa-hím pasi állat mintha carrarai márványból faragták volna ki. Keskeny, finom vonalú orráért és markáns arcéléért még a férfi modellek többsége is minden pénzt megadott volna.

– Mozduljon már, nem érek rá egész nap! – hangzott az újabb szűkszavú, ám az előzőnél mégis valamivel barátságosabbnak tűnő felszólítás. A fickó enyhe – jó borokat vagy különleges parfümöket idéző – akcentusa olasz származásra engedett következtetni.

Holly magához szorította meglehetősen lestrapált utazótáskáját, és kellestelenül arrébb csúszott a kanapén.

– Nem... nem vagyok biztos benne, hogy engem keres.

– Azért jött, hogy velem találkozzon. Vagy tévednék?

– Amennyiben maga Mr. Di Navarra...

– Ki más lehetnék? – kérdezett vissza a férfi kissé ingerülten.

Holly kalapáló szívvel ugrott fel a helyéről. Érezte, ahogy arcába szökik a vér. Tudnia kellett volna, hogy a Navarra Cosmetics nagy hatalmú vezetője áll vele szemben. Az a férfi, aki a kezében tartja az ő sorsát. Akit a róla megjelent fotók alapján bárki azonnal felismerne.

Bárki – az ő kivételével.

Ez a találkozó hihetetlenül sokat jelentett a lány számára. S lám, alig váltottak egymással néhány szót, a férfi máris felkészületlenségen kapta őt. *Nyugi, ma belle*, mondta volna a nagymamája. *Majd behozod a lemaradást.*

– Természetesen, Mr. Di Navarra – nyújtotta feléje a kezét. – Holly vagyok...

– Ez most nem számít – intette le a férfi, miközben összehúzott szemmel tetőtől talpig végigmustrálta.

Holly a legjobb ruháját vette fel erre az alkalomra, de bizony jó öt éve már az is kiment a divatból. Zavartan szegte fel az állát. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy rendre kellene utasítania ezt a fickót az udvariatlansága miatt – de aztán úgy döntött, ezért kár lenne kockára tennie a tervezett prezentáció sikerét.

– Forduljon meg!

A lány égő arccal engedelmeskedett.

– Igen – biccentett oda di Navarra a közelben álló asszisztensnőjének. – Azt hiszem, menni fog a dolog. Szóljon, ha indulhatunk!

– Azonnal, uram – felelte hűvös céltudatossággal az asszony, és eltűnt a szomszédos irodában.

– Nos, akkor ideje szedelőzködnünk.

Holly tétován meresztette szemét a férfira, képtelenül rá, hogy megmozduljon.

A nagyfőnök rögtön észrevette, hogy nem követi, mert megállt és visszafordult. Inkább türelmetlennek látszott, mint bosszúsnak, de a lány tartott tőle, hogy ez bármelyik pillanatban az ellenkezőjére válthat.

– Most akkor jön vagy marad?

Holly eltűnődött. Két lehetőség közül választhat: vagy nemet mond – szóvá téve a pasas tényleg elképesztő udvariatlanságát, végtére is megbeszélésre jött, nem pedig azért, hogy ilyen magas lóról parancsolgassanak neki –, vagy vele megy, magyarázatot keres erre a valóban sajtószerű viselkedésre, és él az alkalommal, hogy vonzóvá tegye az ötleteit. A kezében tartott utazótáskából puhán és melegen áradt a benne rejtőző parfümminták kellemes illata – emlékezetébe idézve a nagymamájával töltött órákat, amikor arról álmodoztak, hogy híressé vált termékeiket végre már nem csak a barátainak és a szomszédjaiknak tudják majd eladni.

Igencsak hosszú útra vállalkozott azért, hogy ezzel az emberrel találkozhasson, és minden megtakarított pénze ráment erre a kalandra. Épp csak annyi maradt, amennyiből a szállodát meg

a hazaút árát kifizetheti. Ha viszont kihasználatlanul hagyja ezt a lehetőséget, nemcsak a pénzt veszíti el, hanem a közös álmaikat is. És otthon előlről kell majd kezdenie az egészet – méghozzá egyedül.

A nagyfi ugyanis nemrég meghalt, s neki nem futotta arra, hogy a régi házat fenn tudja tartani. Minden eszközt be kell hát vetnie, hogy Drago di Navarrát meggyőzze: olyasmi van a birtokában, ami megéri a befektetés kockázatát.

– Igen – rántotta meg eltökélten a vállát. – Jövök.

Drago a hátában érezte a lány tekintetét. Persze rég hozzászokott már az ilyesmihez, hiszen a nők folyton megbámulták – így aztán a dolog a legkevésbé sem zavarta. Épp ellenkezőleg. Az üzleti életben ez határozott előnyökkel járt.

A szépségiparban egyébként is fontos, hogy az ember vonzó külsővel rendelkezzen. Úgyhogy a megjelenését igazán senki sem vetheti a szemére.

Mi sem természetesebb, mint hogy maga is a Navarra termékek (szappan, kölnivíz, bőrápolók, samponok) lelkes fogyasztója volt – minden érdeklődőt biztosítva arról, hogy ez a lehető legjobb választás.

A limuzinba ülve azonnal tanulmányozni kezdte a célcsoportteszteket, amelyek az ősszel piacra dobandó cikkek fogadtatását vizsgálták. És amit látott, határozottan az elégedettségére szolgált.

Szöges ellentétben a modellügynökséggel, amelyik ezt a lányt küldte hozzá. A negyediket a mai délelőtt! S bár tény, hogy ezúttal sikerült nekik az ártatlanság és a szexepil megfelelő keverékét megtalálniuk, Dragót mégis dühítette, hogy ehhez négy nekifutásra volt szükségük.

A cég jelenleg reklámozni kívánt termékei hosszan tartó frissességet és fiatalságot ígértek, azaz éppenséggel olyasmit, amivel a kiközvetített modellek többsége bizony már jó ideje nem rendelkezett.

Ennek a szerencsés kis nőnek a kivételével...

Letette a kezében tartott kérdőívet, és újra szemügyre vette a jelöltet. Amikor azonban Holly pirulva lesütötte a szemét, a mozdulat úgy hatott rá, mint a villámcsapás. Egy pillanatra egészen beleszédült a látványba, s olyan feszítést érzett az ágyékában, amelyet már nagyon régóta nem tapasztalt.

Pedig szexben soha nem szenvedett hiányt. De az idők folyamán az egész egyfajta rutinná színtelenedett, alig segítve őt abban, hogy igazán ellazuljon, és a mindennapokat egy kicsit maga mögött hagyhassa.

Most viszont egyszerre elhatalmasodott rajta a kíváncsiság. Ezen a lányon még ez az olcsó kosztüm is remekül állt. A rózsaszín bőrből készült magas sarkú cipő azonban vadonatújnak látszott, s ezt a benyomást a talpon megvillanó árcédula is megerősítette.

49.99 dollár...

Hát nem egy Jimmy Choo vagy egy Manolo Blahnik... Igaz, Drago nem is számított rá, hogy valami méregdrága divattopánkát fog megpillantani. De az azért mégis meglepte, hogy Holly nem igyekezett ennél sokkal jobban kicsípni magát. Hiszen az egyik legtekintélyesebb New York-i ügynökségnél dolgozik.

Ámbár... könnyen lehet, hogy éppen valahonnan vidékről érkezett, és csak végső kétségbeesésből irányították hozzá.

– Hány munkája volt eddig tulajdonképpen? – tette fel elgondolkodva a kérdést.

A lány zavartan pislogott. Dragónak egyszerre átfutott a fején, hogy ilyen sugárzóan kék szemmel, hozzá pedig ilyen szokatlan árnyalatú, vörösesszőke hajjal, ilyen tökéletes mintába rendeződött szeplőkkel eddig még sohasem találkozott. Elhatározta, meg is mondja a fotósának, nehogy ki merje retusálni őket a képekről.

– Munka?

A férfit újra elfogta a türelmetlenség.

– Úgy értem, modellkedés.

– Ó, én... Nos...

– Ne aggódjon, nem fogom elküldeni csak azért, mert ez az első ilyen alkalom. Ha szereti magát a kamera, a többi cseppet sem érdekel. Még ha egy kiköpött vidéki ártatlanságról van is szó.

Holly arcát megint elfutotta a pír – de ezúttal már az állát is megfeszítette, és a szeme valósággal villámokat szórt. Elbűvölő, ahogy ezek az ellentmondásos érzések egyszerre tükröződnek az arcán, gondolta magában a férfi. Mintha önmagával kellene harcot vívnia.

– Semmi oka rá, hogy udvariatlan legyen – sziszegte a lány dühösen. – Mindenkinek megvannak a maga manírjai, függetlenül attól, hogy csóró az illető, vagy milliomos.

Di Navarrából ellenállhatatlanul kitört a nevetés. Lám csak, még ez az ártalmatlannak látszó kismacska is hogy ki tudja mereszteni a karmait! Az viszont kétségtelen, hogy ettől végre feloldódott köztük az eddigi feszültség.

– Ez esetben kérem, bocsássa meg az udvariatlanságomat – felelte, miközben jót mulatott magában.

– Nos, akkor... köszönöm – bólintott a lány, karját keresztbe fonva maga előtt.

– Először jár New Yorkban?

– Igen – nyalta meg az ajkát Holly.

– És hová valósi?

– Louisianába.

A férfi egészen közel hajolt hozzá. Egyszeriben világossá vált előtte, hogy csak akkor kapja meg a kívánt felvételeket, ha sikerül keresztülvinnie, hogy a lány is jól érezze magát.

– Ne féljen, menni fog! – mondta mosolyogva. – Egyszerűen álljon csak a kamera elé. Viselkedjen természetesen, ne akarjon csillogóbb lenni önmagánál.

A lány idegesen gyűrögte a kabátja szegélyét.

– Mr. Di Navarra...

– Hívjon csak Dragónak.

Holly tekintetében még mindig komoly aggodalom tükröződött. Mi lenne, ha fognám magam, és megcsókolnám? – ötlött a férfi eszébe. Akkor talán alábbhagyna benne a szorongás...

Megrázta a fejét. Nem, az ilyesmi egyáltalán nem jellemző rá. Sosem szokta a modelljeivel átlépni a határt. Ez a kis nő egyébként sem az ő zsánere. Mindig is a magas, hűvösen elegáns típust részesítette előnyben. Nem az ilyen világtól elzárkózott ábrándozót – aki akkor is álmokat kerget, amikor azok már kezdenek önpusztító jelleget ölteni.

Igen, az ilyen nők nagyon könnyen befolyásolhatók, ha egyszer rossz társaságba keverednek... Egyszerre felébredt benne a védelmezőösztön. Legjobb lenne őt azonnal visszaküldeni Louisianába, mielőtt még a fényképezőgép lencséje elé kerülne. Menjen szépen haza, és mielőbb hagyjon fel a hírnévvel meg a gazdagsággal kapcsolatos New York-i álmokkal. Mert azok szinte biztosan csalódással végződnének. És akkor csak idő kérdése, mikor nyúl droghoz vagy alkoholhoz. Mikor válik majd anorexiássá, ha valamelyik idióta szakmabeli telebeszéli a fejét azzal, hogy túlsúlyos.

De gondolatait már nem tudta szavakba foglalni, mert a limuzin megállt, és a következő pillanatban kivágódott az ajtó.

– Hála az égnek, uram! – nyögte keservesen a felvételvezető. – Nem jött el a modell, és...

– Itt van a kocsiban – felelte Drago megnyugtatóan, mire a másik majdnem kificamította a nyakát, hogy a főnöke mellett belásson a kocsiba. – Így már rendben van a dolog?

– Tökéletesen – biccentett Holly felé a felvételvezető. – Kérem, jöjjön velem! Rögtön bekísérjük a sminkszobába.

– Menjen csak! – mosolygott Drago a lányra, mert a neve sehogy sem akart az eszébe jutni. – Találkozunk majd, ha túl lesz a fotózáson.

A lány némileg megkönnyebbülten pillantott hol az egyikükre, hol a másikukra.

– Találkozunk?

A férfinak egyszerre feltűnt, mennyire magányosnak látszik ez a nő. És egy belső hangnak engedelmességgel feltette a kérdést, amelyről pedig jól tudta, hogy nem kellene feltennie:

– Tervez valamit ma estére?

Holly szótlanul rázta meg a fejét.

Drago érezte, hogy nagy hibát követ el, de már nem visszakozerhatott.
– Nos, akkor ezen sürgősen változtatnunk kell.

Holly soha életében nem járt még ilyen elegáns étteremben. Ráadásul annak is a különtermében... Most pedig itt ül a feltehetően legjobb külsejű férfival, akivel valaha is összehozta a sors. És aki minden egyes együtt töltött perccel jobban elbűvölte őt.

Tény, hogy a rajtot nem vette valami ügyesen, de minél jobban megismerte Dragót, annál nagyobbra nőtt a szemében... és a férfi is egyre kedvesebb lett hozzá.

Már csak a legfontosabb dolgot kell tisztázniuk. A lány összeráncolt homlokkal hallgatta, ahogy Drago a fotózásról beszél. Bizony, annak ellenére, hogy nem volt modell, örületes cécót csaptak körülötte a Central Parkban. És ő valósággal megkövült, amikor kisminkelve, remekbe szabott frizurával, lebegő, lila estélyi ruhában oda kellett állnia a kamera elé.

Miért engedted, hogy a dolog idáig fajuljon?

Hiszen ő mindössze egyet akart: esélyt arra, hogy Drago di Navarrát meggyőzze a parfümminták különlegességéről. De amikor felismerte, merre kanyarodott az ügy, és a férfi mit vár tőle, már egyszerűen nem adódott megfelelő alkalom. Tartott tőle, hogy csak feldühítené, ha bevallja, kicsoda is ő, és valójában mit akar.

Pedig az lett volna az egyetlen célravezető megoldás, ha a stáb valamennyi tagjának megmondja: fogalma sem volt róla, mibe keveredett.

Csak hogy Drago még idejekorán megjelent, és így vallomás helyett csak egy kölcsönös mosolyra futotta. A fotós persze egyből megkönnyebbült, habár ő még sokáig meglehetősen ügyefogyottnak és talajt vesztettnek érezte magát.

A csoport tagjai semmit sem vettek észre ebből, mi több: úgy tűnt, teljesen el vannak ragadtatva tőle. Neki viszont a többszöri újrasminkelés, ruhacsere, fényképezkedés közben is csak az járt a fejében: hogy fogja majd ezt az illatszerügyet a férfinak megmagyarázni.

A munka befejeztével Drago elvitte vacsorázni – s ahogy ő ott ült vele szemben, úgy érezte magát, mint egy szégyenlős, megfélemlített kisiskolás. Még mindig ugyanaz az egyenes szabású, padlizsánszínű ruha volt rajta, amelyet az utolsó felvételek alatt viselt. Egyszerűen nem volt képes felébredni ebből az egyre inkább valóságosnak tetsző álomból: itt van New Yorkban, a világ egyik legkívánatosabb pasijának az oldalán, olyan körülmények között, melyeket, amíg él, nem fog, de nem is akar majd elfelejteni.

Pedig a dolog – mi tagadás – alaposan félresikerült. Hiszen egyáltalán nem azért jött, hogy a Navarra Cosmetics reklámkampányában részt vegyen, hanem azért, hogy a saját illatszereit bemutathassa. Hogyan viszi ezt most keresztül? Mikor adódik rá megfelelő alkalom, hogy végre elmondja: „nagyon köszönöm a vacsorát, de én valójában az illatmintáimról szeretnék magával beszélni”?

Márpedig nincs mese, bele kell vágnia. Ráadásul késlekedés nélkül. De amikor annyira-amennyire sikerült összeszednie magát, valami mindig eltérítette a szándékától. Most például az, hogy Drago átnyúlt az asztal fölött, és finoman megfogta a kezét – mert ennek az érintésnek a hatására a maradék józan esze is elhagyta...

– Maga egyszerűen csodálatos volt ma, Holly – emelte a férfi az ajkához a lány kezét, mire őt egész testében elfogta a borzongás. Olyan mértékű sóvárgás áradt szét benne, amelyet még soha életében nem érzett.

Teljesen tapasztalatlanak mégsem lehetett őt mondani, habár egykori barátjával, Colinnal néhány csókon kívül más nemigen történt közöttük. Ő maga ugyan szívesen ment volna ennél tovább, de valahogy nem volt meg hozzá soha a kellő pillanat. Aztán a fiú nemsokára kiadta az útját, és inkább azzal a Lisa nevű nőszeméllyel próbálkozott.

– Túlságosan önző vagy, az a baj – mondta. – Téged valójában csak ez a hülye parfümbuli érdekel.

A dolog lassan tényleg kezdett már a rögeszméjévé válni. Most is úgy kellett kényszerítenie magát, hogy visszatérjen a jelenbe, és amennyire lehet, figyelmen kívül hagyja belső felindultságát.

Igaz, eddig még nem feküdt le senkivel, de azért nem volt ebben a kérdésben egészen járatlan. Nem sok kellett volna hozzá annak idején, hogy Colinnal átlépje azt a bizonyos határt...

Ezzel a pasival viszont bármit el tudott volna képzelni. Majdnem megállt a szíve, ahogy azokba a füstös, szürke szemekbe pillantott.

Mondd meg neki, Holly! Ne késlekedj!

– Köszönöm – lehelte, miközben a vér csak úgy száguldott az ereiben.

– Igazi őstehetség. Nagy jövőt jósolok magának, már amennyiben ellen tud állni a szakma káros hatásainak.

Hollynak már a nyelve hegyén volt a válasz, de ebben a pillanatban megszólalt a férfi telefonja. Di Navarra a kijelzőre pillantott, csak félig fojtva el a halk, olasz nyelvű káromkodást.

– Bocsásson meg – emelte aztán a füléhez a készüléket. – Ezt a hívást nem hagyhatom ki.

– Természetesen – ejtette a lány az ölébe a kezét.

Ahogy tekintetével végigfutott a falakat borító selyemtapétán megazaranyozott lámpafoglalatokon, újra úgy érezte magát, mint aki egy számára teljességgel ismeretlen miliőbe került. Mit keres itt tulajdonképpen? Együtt vacsorázik egy milliomossal, mintha ez lenne a legtermészetesebb a világon. Hogyan fajulhatott idáig a dolog?

Mintha egészen elvesztette volna a tájékozódási képességét. Ez a New York-i kiruccanás teljességgel más irányt vett, mint amire számított. Miért nem bökte ki már régen, amit mondani akart? Persze egészen más lenne a helyzet, ha nála volnának az illatminták. Akkor sokkal könnyebben boldogulhatna ezen az ismeretlen terepen. Csakhogy a fiolák az utazótáskájával együtt ottmaradtak Drago kocsjában...

Mennyivel egyszerűbb lenne a dolga, ha velük támaszthatná alá az elképzeléseit! Különösen az utolsó parfümmel, a *Colette*-tel, amelyet a nagyanyjával együtt fejlesztettek ki... Ez volt eddig a legjobb termékük – csakhogy szinte az egészet elhasználta az újabb kísérleteihez. Még most is beleborzongott a gyönyörűségbe, ha annak a finom kivonatnak az illatjegyeire gondolt.

– Elnézését kérem, *bella mia* – mondta a férfi, miután letette a telefont. – De tudja, az üzlet...

– Semmi baj – felelte Holly mosolyogva. A szíve ugyan most is majd kiugrott a helyéből, ám végre körvonalazódni kezdett benne, mihez fogjon. Ha újra nála lesz a koffer, azonnal bevallja Dragónak, mi volt a tulajdonképpeni úti célja. És ha a férfi megérzi a *Colette* illatát, aligha tud majd nemet mondani.

Miközben felszolgálták a vacsorát, lassan a feszültsége is alábbhagyott. Drago rendkívül kedvesen és figyelmesen viselkedett. A telefonra érkező üzeneteit egy gombnyomással átirányította a postafiókjára, és az ő szavainak szentelte minden figyelmét.

A lány végig Louisianáról, a nagyanyjáról és az idevezető utazásról mesélt, mert a parfümökről említést sem akart tenni addig, amíg nála nem lesznek a minták.

– Az egész utat busszal tette meg? – pislogott meglepődve a férfi.

– Repülőgépre már nem futotta – felelte a lány égő arccal, hiszen erre a kiruccanásra tényleg majdnem az összes pénze ráment. És mindezt csak azért vállalta, hogy ezzel az emberrel találkozzon.

Nos, a dolog valóban összejött – ámbár egyáltalán nem úgy, ahogy azt eltervezte. Legalábbis egyelőre nem. Belekortyolt a poharába, s a bort lassan végiggörgetve a nyelvén, igyekezett az ízeket azonosítani. Enyhén füstös, határozottan gyümölcsös aromával. Finom... S bár az ő szaglása sokkal kifinomultabb volt az ízlelésénél, egész jól meg tudta különböztetni az egyes összetevőket.

– Ezek szerint tényleg egyenesen vidékről érkezett – bólintott Drago, de ez a megjegyzés már egy csöppet sem hangzott bántóan. Inkább őszinte csodálkozást tükrözött.

– Ahogy mondja.

– Tele New Yorkkal kapcsolatos álmokkal...

– Mindenkinek megvannak a maga álmai – felelte könnyed hangsúllyal a lány, habár ebben a fesztelenségben az időközben elfogyasztott bornak is része lehetett. Mert ahogy a férfi pillantása végigsiklott az arcán, egész testét perzselő forróság árasztotta el. Bár csak sose érne véget ez az éjszaka, fohászkodott magában. Pezsgőt szeretett volna inni a csillagfényes ég alatt, Drago karjaiban fekve, hogy aztán hajnalig csak vele táncoljon.

A férfi lágyan a kezére tette a tenyerét, és neki azonnal borsózni kezdett a háta. Minden porcikája újabb érintésre vágyott, mint a virágok, amelyek önkéntelenül a nap felé fordulnak. És ahogy Drago lassan végighúzta ujjait a karján, lélegzetelállító erővel lobogott fel benne a tűz.

– Nekem is van egy – búgta a férfi. Egyszerre egészen közel került hozzá az arca, az ajkuk szinte összeért. Ha még egy kicsit előrébb hajolna... Úgy érezte, mindjárt elolvad, ahogy azok a karcsú, mégis erőteljes ujjak leheletfinoman simogatni kezdték. Semmi mást nem akart, csak hogy Drago végre megcsókolja, bármit hozzon is azután a holnap.

A férfi lehelete valósággal égette a száját. A szíve olyan erősen kalapált, hogy valószínűleg messziről is hallani lehetett. Annyira elvarázsolta őt ez a csodálatos este, hogy már-már azt hitte, ő a mesebeli hercegkisasszony, akire a királyfi egyszer csak rátalált.

És ez a hang... Lágy és mélyen zengő, hogy az egész teste vibrálni kezd tőle.

Aztán – szinte az utolsó pillanatban – gyengéden összeforrt az ajkuk. Olyan csodás volt, annyira tökéletes...

De ő már képtelen volt ennyivel megelégedni. Egész testével a férfihoz simult, s ahogy a nyelvük forró, érzéki játékba fogott, nem tudta visszafojtani a torkából feltörő sóhajt.

A rekedtes, halk nyögéstől a csók jellege is egyszerre megváltozott. Követelőzővé vált, sürgetőbbé. Egészen mássá, mint amit eddig ismert. A teste megfeszült, mellbimbói a vágytól megkeményedtek, az öle egyre vadabban lüktetett.

Közelebb! Még közelebb akarta érezni magát Dragóhoz. Karjai szinte maguktól kulcsolódtak a férfi nyakára, ahogy egyre ellenállhatatlanabban sodorta magával a végtelen pillanat.

Drago lassan kibontakozott az ölelésből, és ő némán, reszketve figyelte, ahogy megszólal.

– Nekem pedig az az álmom – suttogta a férfi fojtott hangon –, hogy ma éjjel elkísérsz a lakosztályomba.

Holly csak nézte, ahogy feláll a helyéről, és felé nyújtja a kezét. Minden idegszálával arra vágyott, hogy ameddig csak lehet, vele maradhasson. Lehetetlen, hogy így fejeződjön be ez az este, teljesen mindegy, hogy az esze mit súg a háttérben. Még több izgalmat akart, még teljesebb mámort.

És legfőképpen még többet Dragóból...

Megfogta a kezét, és felemelkedett. A lelke legmélyéig biztos volt benne, hogy ez az egyedül helyes és lehetséges dolog, amit csak tehet.

– Igen – lehelte. – Én is azt szeretném.